

ἐν ᾧ ὁ Βιτάλης τῷ ἐκράτει τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ἀπέναντι τῆς φωτίας, ὡς ἂν ἦτον μικρὸν παιδίον, ἐγὼ ἐθέρματα τὸ πέπλωμά του, καὶ τὸν ἐτυλίξαμεν εἰς αὐτό.

Ἀλλὰ δὲν ἤρκει τὸ πέπλωμα· τῷ ἐχρειάζετο ἀκόμη καλὴ κλίνη θερμὴ, πρὸ πάντων δὲ θερμὸν ποτὸν, καὶ μᾶς ἐλείπον καὶ τὰ δύο. Εὐτυχία ὅτι εἶχον καὶ φωτίαν.

Ἐκαθήμεθα λοιπὸν, ὁ κύριός μου κ' ἐγὼ, περὶ τὴν ἐστίαν, χωρὶς λέξιν νὰ λέγωμεν, καὶ ἐκεῖ ἐμένομεν ἀκίνητοι καὶ βλέποντες τὴν φωτίαν νὰ καίη.

Ἀλλὰ δὲν ἐχρειάζοντο λέξεις, δὲν ἐχρειάζοντο βλέμματα, ἵνα ἐκφράσωσι τί ἤσθανόμεθα.

— Ὁ δυστυχὴς Ζερβίνος! ἡ δυστυχὴς Δόλση! οἱ δυστυχεῖς φίλοι μας!

Ταύτας τὰς λέξεις ἐψιθυρίζομεν ἀμφοτέροι, ἕκαστος κατ' ἰδίαν, ἢ κὰν ταύτας εἶχομεν τὰς σκέψεις ἐν τῇ καρδίᾳ μας.

Ἦσαν σύντροφοί ἡμῶν, μετέσχον τῶν εὐτυχιῶν καὶ τῶν δυστυχιῶν μας στιγμῶν, καὶ δι' ἐμὲ, κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν θλίψεων καὶ τῆς μονώσεως, ἦσαν οἱ φίλοι, σχεδὸν τὰ παιδιά μου.

Καὶ τοῦ θανάτου τῶν ἑνοχος ἐγὼ ἤμην.

Διότι ἀθῶον δὲν ἐδυνάμην ἐμαυτὸν νὰ κηρύξω· ἂν εἶχον φρουρήσει καλῶς, ὡς ὠφείλον, ἂν δὲν εἶχον ἀποκοιμηθῆ, δὲν θὰ ἐξήρχοντο, αἱ δὲ λύκοι δὲν θὰ μᾶς προσέβαλλον ἐντὸς τῆς καλύπτης, ἀλλὰ θὰ ἔμενον μακρὰν, φοβούμενοι τὴν φωτίαν. Ἦθελον νὰ μ' ἐπέπληττον ὁ Βιτάλης· σχεδὸν θὰ ἐπεθύμου νὰ μ' ἔδεραν.

Ἀλλὰ δὲν μοι ἔλεγε τίποτε, οὔτε κὰν ἔσπερε πρὸς ἐμὲ τὸ βλέμμα, ἀλλ' ἔμενε κύπτων τὴν κεφαλὴν ὑπὲρ τὴν ἐστίαν. Βεβαίως ἐσκέπτετο τί θὰ γίνωμεν χωρὶς τῶν κυνῶν. Πῶς θὰ ἐδίδομεν παραστάσεις χωρὶς αὐτῶν; Πῶς θὰ ἐζῶμεν;

[Ἐπιτεταμένη.]

ΔΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ἦνε μεγάλης χαρᾶς πρόξενον τὸ νὰ γράφη τις πρὸς οὓς ἀγαπᾷ, καὶ οὓς ἀπεχώρισεν ἀπ' αὐτοῦ ἢ ἀνάγκη ἢ ἡ δυστυχία. Ἡ ἐπιστολογραφία εἶνε ἡ εὐτυχία τῆς ἀπουσίας, ἐὰν ἦνε δυνατόν ἢ ἀπουσία νὰ ἔχη τὴν εὐτυχιαν της.

Ἡ ἐπιστολὴ εἶνε ὡς τις γλυκὺς ἀσπασμός, ἀπὸ τοῦ ὁποίου μόνον ἡ θερμότης τῶν χειλέων ἐλλείπει, ἀλλ' ἡ καρδιά ὑπάρχει ἴσως πλεόν καὶ αὐτῆς τῆς πραγματικότητος. Ἡ ἐπιστολὴ εἶνε τοῦλάχιστον πλεόν τι ἀπλῆς συνδιαλέξεως· ὅλη ἡ στοργὴ τῆς καρδίας καὶ ἡ λεπτότης τῆς διανοίας συγκιρναῖται ἐν αὐτῇ, καὶ συγκεντροῦται ὡς εἰς στεφάνην στεγνὴν καὶ πολυτιμὴν. Παρὶ χει τις τότε πᾶν ὅ,τι ἔχει κάλλιον, καὶ ἀντισκώνει τὸν χωρισμὸν διὰ στοργῆς ζωηρατέρας καὶ κάλλιον ἐκπεφρασμένης. Ὅπως τὸ συνεχόμενον ὕδωρ ἀναβρῦει ἀφθονώτερον, οὕτω καὶ ἡ

ιδέα στενοχωρουμένη ὑπὸ τοῦ χάρτου εἶνε καθαρώτερα, ζωηρατέρα, καὶ ἐμποεῖ πλειότεραν αἰσθησιν· οὐδὲν ἐξ αὐτῆς ἀπόλλυται, ἢ λεπτότερα δὲ καὶ θερμότερα μερὶς ἡμῶν αὐτῶν κατατίθεται εἰς τὸ χωνευτήριον τοῦτο, εἰς ὃ, ἀπ' οὗτοῦ ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ἀγαπῶντες καὶ γράφοντες, ἐχύθησαν πολλὰ ἀριστουργήματα, τὰ μὲν περιώνυμα, τὰ δὲ ἀγνωστα. Ἐν τούτοις συμπαραμαρτεῖ πάντοτε καὶ τι ἐξῶθεν εἰς τὰς ἐγκαρδίας ταύτας ἐκχύσεις, αἰτινες ἐκτὸς τῆς ἰδίας αὐτῶν αἰσθηματικῆς ἀξίας, ἔχουσι καὶ ἱστορικὴν σπουδαιότητα καὶ φιλολογικὸν προορισμὸν. Ἐν τῇ πρὸς τοὺς φίλους καὶ τοὺς οἰκείους ἀλληλογραφία ἐξόχου τινὲς ἀνδρὲς εἶνε τις βέβαιος, ὅτι ἀνευρίσκει αὐτὸν ἀπαράλλακτον, χαρακτηριστικὰ, ὅποια δὲν ἀπαντῶνται ἐν τοῖς βιβλίοις, σχέδια ἀκριβῆ, προσωπογραφίας πιστάς, καὶ τὴν ἀληθεῖαν ἀλίθειαν, διὰ νὰ εἴπωμεν οὕτως.

Οὔτε ἡ τῆς Ῥώμης οὔτε ἡ τοῦ Κικέρωνος ἱστορία θὰ ἦτο γνωστὴ, ἀνευ τῶν πρὸς τὸν Ἀττικὸν καὶ τοὺς λοιποὺς τοῦ φίλους ἐπιστολῶν τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός.

[Revue Britannique].

Κυρία Σ*

Ο ΣΙΒΟΡΙ

Ἡ Σιβηρία ἀποκαλεῖται ἡ ἡμέρα τῶν σιγῶν. Ὁ διασημότερος τῶν ζώντων βαρβιτικῆς Σιβορι διηγεῖται τὴν ἐξῆς δραματικὴν σκηνήν, ἧς ἦρος ὑπῆρξεν αὐτὸς οὗτος.

Ἦρχετο ἐκ Μεξικου καὶ κατηνύετο πρὸς τὴν νοτίαν Ἀμερικὴν, ὅτε διερχόμενος τὸν ἱσθμὸν τοῦ Παναμᾶ, ἐδέησε νὰ περάσῃ ποταμὸν ἐπὶ λέμβου διασημομένης ὑπὸ τεσσάρων μαύρων. Ὅπως διασκέδασῃ τὴν ἐκ τῆς ὀδοπορίας ἀνίαν, ἴσως δὲ καὶ ὅπως ἴδῃ κατὰ πόσον ἡ μουσικὴ ἐπενήργει ἐπὶ τῶν μαύρων, ἔλαθε τὴν βάρβιτον, καὶ ἔκρουσε πολλὰς μελωδικὰς ποιικιλίας. Οἱ τέσσαρες μαῦροί διεκοίμην ἐν τῷ ἄμα τὴν κωπλάτησιν, καὶ ἤρχισαν νὰ ὠρύωνται ἐκ τῆς ἠδονῆς. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐνόμισαν ὅτι εἶχον ἐνώπιόν των μάγον, καὶ ἔλαβον θέσιν ἀπειλητικὴν, ὅλα των δὲ τὰ κινήματα ἐμαρτύρουν, ὅτι ἔμελλαν νὰ τὸν ῥίψωσιν εἰς τὸν ποταμὸν.

Ὁ Σιβορι βλέπει τὸν κίνδυνον· κλείει τὴν βάρβιτον εἰς τὴν θήκην, καὶ ἀνοίξας τὸ κιβώτιόν του μοιράζει ἀφθόνω τῇ χειρὶ εἰς τοὺς μαύρους σιγάρα τῆς Ἀβάνας. Ἡ γενναιοδωρία αὐτῆ συνεκίνησε τοὺς μαύρους, οἵτινες, κατευνασθέντες, ἐπανελάθον τὰς κώπας.

ΤΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ ΤΩΝ ΚΛΕΠΤΩΝ

Ἡ ἐν Λονδίμω συσθηθεῖσα εὐεργετικὴ εἰταιρία, τῆς ὁποίας σκοπὸς εἶνε νὰ βοηθῆ καὶ ἐπαναφέρῃ κατὰ τὸ δυνατόν εἰς τὴν εὐθείαν τοὺς ἐκ τῆς φυλακῆς ἀπολυομένους καταδικούς, ἐπρόσφερον ἐσχάτως, τρίτην ταύτην φορὰν, τὸ συμ-

πόσιον, ὅπερ προσφέρει κατ' ἔτος εἰς τοὺς διωρθωμένους κλέπτας, τοὺς πελάτας τῆς.

Ὅπως εὐκόλως ἐννοεῖ τις, εἰς τὴν παράδοξον ταύτην ἀγάπην» δὲν ἦσαν δεκτοὶ παρὰ ὅσοι ἔφεραν εἰσιτηρίον. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ διατύπωσις αὕτη δὲν ἐτηρήθη αὐστηρῶς, τριάκοντα περίπου πάροισεχώρησαν ἄνευ εἰσιτηρίου εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ ἐπειδὴ ἠθέλησαν ἔπειτα νὰ τοὺς ἐκβάλωσι τῆς αἰθούσης, οἱ ἔχοντες πρόσκλησιν σύντροφοὶ τῶν ἐπεκαλέσθησαν τὴν ἐπιείκειαν τῆς ἐταιρίας ὑπὲρ αὐτῶν, λέγοντες: «Ἀφήσατέ τους, θὰ τοὺς δώσωμεν μέρος ἐκ τῆς ἰδικῆς μας μερίδος». Ἡ συγκινητικὴ αὕτη παρέμβασις ἔφερε τὸ ἀποτελεσμά της, καὶ οἱ παρείσακτοι μετέσχον τοῦ συμποσίου ἐξ ἴσου μὲ τοὺς προσκεκλημένους.

Τὸ δεῖπνον ἤρχισεν ὀλίγον μετὰ τὴν ἕως ἡμίσην, ἦτοι κατ' ἴην στιγμὴν δειπνοῦσιν ἐν Ἀουδίνῳ καὶ οἱ τίμιοι ἄνθρωποι. Συνέκειτο δὲ τὸ δεῖπνον ἐκ κρέατος ψητοῦ, τυροῦ, πλακουνητίου καὶ ἐκ κυάθου τεῖου ἀντὶ παντὸς ἄλλου ποτοῦ. Μετὰ τὸ δεῖπνον οἱ συνδαιτυμόνες ὠδηγήθησαν εἰς τὰ πλησίον παρεκκλήσιον, ὅπου ἐτετέλεσθη ἡ νενομισμένη σὺνάξις μετ' ὅλης τῆς αὐστηρότητος, προϊσταμένου τοῦ κ. Δυκάνου, τοῦ καὶ προέδρου τῆς ἐπὶ τῶν φυλακῶν ἐπιτροπῆς.

Ἀπ' οὗ ἐψάλλ ὁ ἱερὸς ὕμνος, ὁ αἰδεσιμώτατος κύριος Ἄττων ἐξέθεσε τὰς ἐργασίας καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς Ἐταιρίας. Ἐκάστην πρωΐαν, ἐν μέλος τῆς ἐταιρίας ταύτης ἴσταται πρὸ τῆς θύρας τῆς μεγάλης φυλακῆς, τοῦ Κόλδ Βάθ Φεϊλδς, ἐν ἣ κρατοῦνται 1,200 φυλακισμένοι. Ἀναμένει τοὺς μετὰ τὸ πέρασ τῆς ποινῆς ἀπολυμένους ἐκ τῆς φυλακῆς καταδικούς νὰ ἐξέλθωσι, καὶ τοὺς προσκαλεῖ νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν ὁδὸν Ἐλμ νὰ γευματίσωσιν. Ἐκεῖ ἕκαστος αὐτῶν ἐρωτᾶται, καὶ ἀπ' οὗ γνωστῆ ἡ ἰδιαιτέρα ἐκάστου ἀρμοδιότης καὶ ἱκανότης, ἀναζητεῖται, εἰ δυνατὸν, θέσις τις κατάλληλος, ἐξ ἧς νὰ πορίζηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ὅπως μὴ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸν παλαιὸν τῶν κολάσιμον βίον.

5,502 τοιαῦτα γεύματα προσεφέρθησαν τοιοῦτοτρόπως ἐντὸς τοῦ ἔτους 1879. Ἄλλ' ἐκ τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν ἀπολυθέντων καταδικῶν, ὅσοι ἐδέχθησαν τὸ γεῦμα τοῦτο, 537 μόνον ἐζήτησαν κατόπιν καὶ ἔλαβον τὴν συνδρομὴν τῆς ἐταιρίας, οἱ δὲ ἄλλοι ἐπανήλθον εἰς τὸν παλαιὸν βίον τοῦ κλέπτου. Ἐκ τῶν 537 δὲ τούτων, ὅσοι ἔλαβον βοήθειαν, οἱ 214 ἔλαβον χρήματα, ἐνδύματα καὶ ἐργαλεῖα, 172 ἐποποθετήθησαν, 50 ἐξεπέμφθησαν διὰ θαλάσσης ἀλλαγῆσε, 18 ἀπεστάλησαν εἰς τοὺς οἴκους τῆς καταφυγῆς, 45 ἀπεστάλησαν εἰς τὰς πατρίδας των, ἀπασῶν τούτων τῶν δαπανῶν καταβληθειῶν ὑπὸ τῆς ἐταιρίας· 25 ἔμειναν ἐν τῇ κεντρικῇ οἰκίᾳ, καὶ 13 ἀνεχώρησαν ἢ ἀπεβλήθησαν.

Δυστυχῶς οἱ πόροι τῆς ἐταιρίας εἶνε ἀνεπαρ-

κεῖς, καὶ πολλάκις ἐδέησε ν' ἀποπεμφθῶσι πολλοὶ ἀποφυλακισμένοι, ἀποσταλέντες πρὸς τὴν ἐταιρίαν ὑπὸ τῶν διευθυντῶν ἢ τῶν ἐλεοδοτῶν τῶν διαφόρων φυλακῶν.

Μετὰ τὴν ἔκθεσιν ταύτην ὁ πρόεδρος καὶ ἐν τῶν μελῶν τῆς ἐταιρίας, ὁ σὺρ Αἰμίλιος, ἔλαττον ἐπανειλημμένως τὸν λόγον. Οὗτος ἐνέμεινεν ἰδίως εἰς τὸ λάθος, εἰς ὃ ὑποπίπτουσιν οἱ πλείστοι τῶν ἀπειρῶν κλεπτῶν, νὰ νομίζωσι δηλονότι πάντοτε, ὅτι δὲν θέλουσι συλληφθῆ.

Ὁ «Τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ἐκ τῆς κλοπῆς κερδῶν σας, εἶπε, δὲν μένει εἰς τὰς χεῖράς σας, ἀλλὰ μεταβαίνει εἰς χεῖρας τῶν κλεπταποδόχων σας. Καθὼς λοιπὸν βλέπετε, τὸ συμφωρότερον πάντοτε εἶνε νὰ γίνετε τίμιοι ἄνθρωποι».

Ὁ δὲ σὺρ Ῥοβέρτος Κάρδεν, ἀποτεινὰς πρὸς τοὺς συνηγμένους προσλατῶν, ἐν ἣ παρενέβας καὶ παρατήρησιν τινα, ἐκίνησε τοὺς πάντας εἰς ἀκράτητον γέλωτα. «Παλλοὶ ἀπὸ σας, εἶπε, πρέπει νὰ μὲ γνωρίζωσι· καὶ ἐγὼ δὲ ἀναγνωρίζω πάντοτε τὸν κλέπτην ἀπὸ τῶν τρόπων καὶ τῆν συμπεριφορὰν του».

Ἀκολουθεῖς ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τοὺς προσκεκλημένους. Τέσσαρες κλέπται διορθωθέντες διηγήθησαν τὸν παρελθόντα βίον των, εἰς ἐξ αὐτῶν μάλιστα εἶχε τὸν λόγον γλαφυρὸν καὶ βέοντα. Ἄλλος δὲ τις ἔχων ἡλικίαν μόλις 29 ἔτων εἶχεν ἤδη διέλθῃ 11 ἔτη ἐν τῇ εἰρκτῇ.

Ἐμίλησε καὶ ὁ πρῶν διευθυντῆς τῆς ἐν Κόλδ Βάθ Φεϊλδς εἰρκτῆς, ὁ λοχαγὸς Κόλβιλ, καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ κατεκαλύφθη ὑπὸ εὐφημιῶν. «Κατὰ τὰ 24 ἔτη τῆς διευθύνσεώς μου, εἶπε, 250,000 φυλακισμένοι ἐπέρασαν ἀπὸ τὰς χεῖράς μου· μετὰξὺ δ' αὐτῶν εὗρισκοντο καὶ ἄνθρωποι ἀνωτέρας τάξεως».

Ὁ ρήτωρ κατεδίκασε τὴν χρῆσιν τοῦ βαθμιδατοῦ μύλου, ὅστις ἀπὸ ὄργανον ἐργασίας καταντᾶ ὄργανον βασιανισμοῦ. Τὸ ἐργαλεῖον ταῦτο εἶνε μέγας κύλινδρος ὀριζόντειος, κινούμενος περὶ τὸν ἄξονά του, ὡς τὸ κλωβίον τοῦ σκίουρου, καὶ τὸ ὅποῖον ὁ κατάδικος πατῶν ἐπ' αὐτοῦ θέτει εἰς κίνησιν, ἀπαραλλάκτως ὅπως ὁ σκίουρος. Ἡ μόνη διαφορὰ εἶνε, ὅτι ὁ σκίουρος εὗρίσκειται ἐντὸς τοῦ κλωβίου, ἐν ᾧ ὁ κατάδικος εὗρίσκειται ἔκτος τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος μὴχανήματος.

Καὶ ὁ ἐλίτροχος, τῶν λατόμων δύναται νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἀναγνώστην ἰδέαν τινα τοῦ μηχανήματος τούτου. Ἡ μόνη διαφορὰ εἶνε, ὅτι ἡ διάμετρος τοῦ βαθμιδατοῦ μύλου εἶνε πολὺ μικρὰ, μεγαλύτερον δὲ τὸ μήκος του, διὸ καὶ δύνανται νὰ παραταχθῶσι κατὰ μήκος ἐπὶ τοῦ μηχανήματος τούτου ὀριζοντεῖως ἔνδεκα ὄλοι ἄνθρωποι.

Οἱ συγγραφεῖς τῆς πρακτικῆς μηχανικῆς λέγουσιν, ὅτι ἡ μεγαλιτέρα καὶ συμφωροτέρα χρησιμοποίησις τῆς δυνάμεως τῶν μυῶν τοῦ ἀνθρώ-

που επιτυγχάνεται, ἐὰν μεταχειρισθῇ τις αὐτὸν ὡς δύναμιν κινήτηριον, καὶ ἐπιθέσῃ αὐτὸν εἰς τὸ ἄκρον μοχλοῦ. Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ταύτης βασιζέται ὁ βαθμιδωτὸς μύλος. Ἄλλ' ἡ συμφορώτερα χρησιμοποίησις τῆς ἀνθρωπίνης ἰσχύος εἶνε καὶ ἡ πλέον μονότονος καὶ πληκτικὴ ἐργασία. Ἀφίνουμεν ὅτι ἀρκεῖ καὶ ὀλίγον τις νὰ παραπατήσῃ ἐπὶ τῶν στρεφόμενων τούτων βαθμίδων, διὰ νὰ πληρωθῇ τοὺς πόδας ἢ καὶ νὰ μείνῃ ἀνάπνευρος.

«Γνωρίζω τί εἶνε ὁ βαθμιδωτὸς μύλος, εἶπε, καταλήγων ὁ λοχαγὸς Κόλβιλλ, ἔθεσα ἐπ' αὐτοῦ 700 ἀνθρώπους καθ' ἑκάστην ἐπὶ εἰκοσιν ἔτη. Τό λοιπὸν! εἶδα θραυσθεῖσας χεῖρας καὶ πόδας, χωρὶς τὸ μὴ ἀνήμα νὰ χρησιμεύσῃ ποτέ εἰς τίποτε. Ὅταν ἐκάη εἰς τὴν εἰρκτὴν τοῦ Κόλδ Βάθ Φεΐλδς, ἐγὼ βέβαια δὲν ἐλυπήθην».

«Τοιαῦτα εἶνε τὰ περίστατικά τοῦ τελευταίου συμποσίου τῶν κλεπτῶν κατὰ τὴν ἐφημερίδα *Εἰρήνην*. Ἐξ αὐτῶν βλέπει τις, ὅτι οἱ Ἄγγλοι εἶνε οὐ μόνον εὐεργετικοὶ, ἀλλὰ καὶ καθ' ἴδιον παράδοξον ὅλων τρόπων. Ἄλλ' αἱ ἐργασίαι τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος Ἐταιρίας εἶνε τοιαῦται, ὥστε τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῶν νὰ εἶνε καὶ ὀπίσωσιν ἀνάλογον πρὸς ὅσας θυσίας κάμνει; Τοῦτο δὲν θὰ ἐτόλμα τις νὰ διαβεβαιώσῃ.

Ἐν τούτοις οἱ παρατεθέντες ἀριθμοὶ ἀποδεικνύουσιν, ὅτι καὶ αἱ ἐπιτυχίαι δὲν ἔλειψαν καθ' ὁλοκληρίαν, καὶ ὅτι ἡ Ἐταιρία ἐπὶ τέλους ἴσως ἐνὶ κατεργαρίῳν τοῦλάχιστον μεταξὺ δέκα ἢ μιστέβαλόν εἰς τὴμίον ἀνθρώπων. Τοῦτο εἶνε ἤδη ἱκανὸν ἀποτέλεσμα, ἀλλ' εἶτι μᾶλλον ἀξιοσημείωτος ἀποδεικνύεται ἐκί τούτου ἡ ἰσχυρὰ θέλησις καὶ ἡ ἐπιμόνος εὐεργετικὴ προσπάθεια τῆς Ἐταιρίας.

Ἐπιθυμητὸν λοιπὸν θὰ ἦτο καὶ ἄλλαι χῶραι, ἀντὶ νὰ γελῶσι διὰ τὸ συμποσίον τῶν κλεπτῶν, νὰ ἠκολούθουν μᾶλλον τὸ παράδειγμα τῆς γενναίουφρονος Ἐταιρίας.

Γνωμαὶ καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ θουκῆ
ΔΕ-ΔΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]
453.

Περὶ πραγμάτων μεγάλων λόγου προκειμένου, δὲν πρέπει ὁ ἀνθρώπος νὰ ἀσχολῆται πρὸς παρασκευὴν περιστάσεων, ἀλλὰ μᾶλλον πρέπει νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν ἐκί τῶν προσπιπτόντων συμπτωμάτων ὠφέλειαν.

454. Πάντοτε ἀξίμιως συναλλάττομεθα, παραιτούμενοι τῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐπαίνων, πρὸς ἀποφυγὴν πάσης καθ' ἡμῶν κακολογίας.

455. Ὅσην καὶ ἂν ἔχη πρὸς τὴν κατάκρισιν ὁ κόσμος κλίσιν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μᾶλλον χαρίζεται πρὸς τοὺς ἀναξίους, ἢ διασύρει τὰ ἀληθῆ τῶν ἀξίων προτερήματα.

456.

Ἐνίοτε ὁ νοῦν ἔχων ἀνοήτως φέρεται, οὐδέποτε ὁμως ἀνοηταίνει ὁ ἔχων κρίσιν.

457. Ὁ ἀνθρώπος ἤθελεν εἶτι μᾶλλον κερδίσει, ἐὰν ἔστεργον νὰ φαίνεται ὁποῖος εἶναι, καὶ ἐὰν δὲν ἐπέμενε προσπαθῶν νὰ φαίνεται ὁποῖος δὲν εἶναι.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πρὸ τιμῶν ἐτῶν ἀποβιώσας συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως καὶ υἱὸς τοῦ διασῆμου Γερμανοῦ μουσικοῦ Μένδελσον, προπαρασκευάζων ἐκδοσιν τῶν ἀπάντων τοῦ πατρὸς του, ἠρωτήθη ὑπὸ τινος τὸ ἐξῆς:

— Ποῖον νομίζετε ὅτι εἶνε τὸ ἐφημερώτερον τῶν ἔργων τοῦ πατρὸς σας;

— Ἐγὼ, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος ἀπλῶς.

Ὁ βουλευτὴς Χ... αἰσθανόμενος πῆσιν σφοδρὰν καὶ βάρος εἰς τὴν κεφαλὴν, ἐσηθουλεύθη τὸν ἱατρὸν Δ...

Ὁ ἱατρὸς γράφει τὴν συνταγὴν καὶ ἐγχειρίζων αὐτὴν εἰς τὸν βουλευτὴν,

— Ὅ,τι πρὸ πάντων σὰς συνιστῶ, τοῦ λέγει, εἶνε νὰ κοιμάσθε ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον.

— Ἀλλὰ πῶς νὰ κάρω, ὑπέλαθεν ἀπορῶν ὁ βουλευτὴς; Ἐκτὸς ἐὰν δώσω τὴν παραίτησίν μου καὶ δὲν παρευρίσκωμαι εἰς τὰς συνεδριάσεις;

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ὁ κυριος ** κἀπνίζει ἐν σιγάρῳ, καὶ ποῖον μορφασμὸν φρικώδη,

— Γιάννη, λέγει πρὸς τὸν ὑπρέτην του, ἀπὸ τοῦ διάβολου ἐπῆρες τὸ σιγάρου αὐτό;

— Ἀπὸ τὸν μεγάλον τενεκέ, ἀφέντη.

— Ἀνόητε! ἐλησιμόνησες λοιπὸν ὅτι ὁ μέγας τενεκές εἶνε διὰ τοὺς φίλους μου;

Χάρειν καὶ μικρὸν κοράσιον ἠρωτάτο τί ἡγάπα πλειότερον, τὸ κυνάριον ἢ τὴν κουκλιαν τῆς; Πολλὰκίς δ' ἐρωτηθεῖσα περὶ τούτου, καὶ μακρὸν χρόνον σιωπίσασα, ἐκυψεν ἐπὶ τέλους πρὸς τὸ αὖς τινος τῶν ἐρωτῶντων, καὶ εἶπεν: Ἄγαπῶ περισσότερο τὸν Φορ, ἀλλὰ μὴ τὸ πῆτε καθάλου εἰς τὴν κουκλιαν μου.

ΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ ἀγαπῶν τοὺς κόλακας τοῦ ἀκολουθεῖ ἐν ἀγνοία τοῦ τῆν θεῖαν ἐντολὴν: Ἄγαπάτε τοὺς ἐχθρούς ὑμῶν.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Προφυλάχθητε καλῶς ἀπὸ τῆς μανίας τῶν σχεδίων.

Μὴ κάμνετε σχέδια, ἀλλ' ὠφελήθητε ἐξ ὅσων κάμνουσιν οἱ ἄλλοι.